

Των αγίων Πατέρων ο χορός... (Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης, θεολόγος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

«Των αγίων Πατέρων ο χορός...[1] »

Αυτή την Κυριακή η Αγία μας Εκκλησία προβάλλει τους 318 θεοφόρους Πατέρες, οι οποίοι συνεκρότησαν την Α΄ Οικουμενική Σύνοδο [2] στη Νίκαια της Βιθυνίας το 325 μ.Χ. και ομολόγησαν την πίστη των Προφητών και Αποστόλων.

Η Σύνοδος αυτή απέκρουσε την αρειανική αίρεση και όρισε ως κριτήριο ορθοδοξίας το α΄ μέρος του Συμβόλου της Πίστεως, τα 7 πρώτα άρθρα. Το β΄ μέρος, τα υπόλοιπα 5 άρθρα που αναφέρονται στο Άγιο Πνεύμα, την Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία, το βάπτισμα, την ανάσταση των νεκρών και την αιώνια ζωή, συμπληρώθηκαν και παγιώθηκαν με την Β΄ Οικουμενική Σύνοδος το 381 μ.Χ. [3], η οποία συγκλήθηκε στην Κωνσταντινούπολη από τον Μέγα Θεοδόσιο.

Με την μνήμη των Πατέρων της εν Νικαία Συνόδου τονίζεται η πιστότητα της Εκκλησίας στην ορθή και αληθινή διδασκαλία. Με το αίμα των αναρίθμητων Πατέρων της Εκκλησίας και με τη διδασκαλία των Θεοφόρων Πατέρων

στερεώθηκε η αληθινή διδασκαλία και πίστη.

Πολλά οφείλει η Εκκλησία μας στους Πατέρες γιατί εκείνοι με τη θεολογική θεωρία και την αγία τους ζωή εστερέωσαν μέσα σε εποχή πνευματικών αμφισβητήσεων και αμφιβολιών την πίστη και την πράξη της Εκκλησίας. Καθαρίστηκαν πρώτα για να καθαρίσουν, έγιναν σοφοί για να κάνουν τους άλλους σοφούς, έγιναν φως για να φωτίζουν, αγιάσθηκαν για να αγιάσουν, σύμφωνα με τον Άγιο Γρηγόριο τον Θεολόγο «Καθαρθήναι δει πρώτον, είτα καθάραι, σοφισθήναι και ούτω σοφίσαι, γενέσθω φως και ούτω φωτίσαι εγγίσαι Θεώ και προσαγαγείν άλλους, αγιασθήναι και ούτω αγιάσαι, χειραγωγήσαι μετά χειρών, συμβουλεύσαι μετά συνέσεως » [4].

Εθεολόγησαν αποστολικά και ορθόδοξα. Με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος, ερμήνευσαν πρώτα με το παράδειγμά τους κι έπειτα με τους λόγους τους το μυστήριο της θεολογίας, μίλησαν κι έγραψαν για το Τριαδικό δόγμα, για τις δύο φύσεις του Χριστού, την θεία και ανθρώπινη, για τη Θεοτόκο. Κατέδειξαν και υπερασπίστηκαν την ορθή πίστη, όπως προκύπτει μέσα από τα λόγια του ίδιου του Χριστού που διαβάζουμε στα Ευαγγέλια, ότι δηλαδή ο Ιησούς Χριστός είναι ο σαρκωθείς Υιός και Λόγος του Θεού, που έπαθε και Αναστήθηκε για την σωτηρία του κόσμου. Αγwonίσθηκαν για την αλήθεια, αγωνίσθηκαν. Παράλληλα με την ορθή πίστη, οι Άγιοι Πατέρες διαφύλαξαν και την ενότητα της Εκκλησίας, μιας που η κάθε αίρεση γίνεται αφορμή για τη διάσπαση των πιστών, για την καταρράκωση του ίδιου του σώματος του Χριστού, που είναι η Εκκλησία.

Οι Πατέρες, οι πνευματικοί καθοδηγητές του λαού του Θεού, είναι οι αιώνιοι

διδάσκαλοι και οι πραγματικοί και παντοτινοί ποιμένες, οι γνήσιοι μιμητές του Μεγάλου Διδασκάλου και Αρχιποίμενος Χριστού, η οποίοι ορθοτόμησαν τον λόγο της αληθείας. Γι' αυτό και πολέμησαν τον αιρεσιάρχη Άρειο στη συγκεκριμένη περίπτωση, αλλά και κάθε αίρεση που εμφανιζόταν. Διότι κατανοούσαν ότι όποιος δεν είναι ενωμένος με την Εκκλησία, ζει στην πλάνη και στο σκότος.

Αυτό που μας άφησαν παρακαταθήκη οι σήμερα τιμώμενοι Πατέρες αλλά και όλοι οι Πατέρες της Εκκλησίας μας είναι να μένουμε άρρηκτα ενωμένοι με τον Χριστό και την Εκκλησία Του. Καλούμαστε, λοιπόν, να διατηρούμε την αλήθεια της πίστεως που διετύπωσαν και εβίωσαν εν Πνεύματι Αγίω οι Πατέρες, ως ορθοπραξία εμπειρίας.

Παραπομπές:

1. Δοξαστικό Αίνων Κυριακής των Πατέρων «Των αγίων Πατέρων ο χορός, εκ των της οικουμένης περάτων συνδραμών, Πατρός, και Υιού, και Πνεύματος αγίου, μίαν ουσίαν εδογμάτισε και φύσιν, και το μυστήριον της θεολογίας, τρανώς παρέδωκε τη Εκκλησία· ούς ευφημούντες εν πίστει, μακαρίσωμεν λέγοντες· Ω θεία παρεμβολή, θεηγόροι οπλίται, παρατάξεως Κυρίου, αστέρες πολύφωτοι, του νοητού στερεώματος, της μυστικής Σιών οι ακαθαίρετοι πύργοι, τα μυρίπνοα άνθη του Παραδείσου, τα πάγχρυσα στόματα του Λόγου, Νικαίας το καύχημα, οικουμένης αγλάισμα, εκτενώς πρεσβεύσατε, υπέρ των ψυχών ημών».

2. Το δογματικό θέμα με το οποίο ασχολήθηκε η Σύνοδος αυτή ήταν η αίρεση του Αρείου. Ο Άρειος, πρεσβύτερος της Εκκλησίας της Αλεξανδρείας, καταδικάσθηκε προηγουμένως από Σύνοδο της Εκκλησίας της Αλεξανδρείας, για τις αιρέσεις του ως προς την θεότητα του Χριστού. Επειδή, όμως, οι αιρετικές του απόψεις διαδόθηκαν και σε άλλες εκκλησιαστικές περιοχές της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και δημιούργησαν προβλήματα, ο Μέγας Κωνσταντίνος συγκάλεσε την Α΄ Οικουμενική Σύνοδο, ώστε να λύσει το θέμα. Βλ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιεροθέου, Η «Αγία και Μεγάλη Σύνοδος» στην Κρήτη - Θεολογικές και εκκλησιολογικές θέσεις, Ιερά Μονή Γενεθλίου της Θεοτόκου (Πελαγίας) 2018, σελ.25-27.

3. Στη Σύνοδο αυτή προήδρευσε ο Άγιος Μελέτιος αρχιεπίσκοπος Αντιοχείας (12 Φεβρουαρίου) και μετά τον θάνατό του, ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (25 Ιανουαρίου). Μετά την παραίτηση του Αγίου Γρηγορίου, προήδρευσε ο Άγιος Νεκτάριος πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (11 Οκτωβρίου). Η Σύνοδος αυτή

καταδίκασε τους αιρετικούς που δεν αποδέχονταν τις αποφάσεις της Α΄ Οικουμενικής Συνόδου, και άλλους που είχαν αναφανή, όπως οι Πνευματομάχοι, ο Απολλινάριος κ.α. Βλ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιεροθέου, Η «Αγία και Μεγάλη Σύνοδος» στην Κρήτη - Θεολογικές και εκκλησιολογικές θέσεις, Ιερά Μονή Γενεθλίου της Θεοτόκου (Πελαγίας) 2018, σελ.27-30.

4. Αγίου Γρηγορίου του Ναζιανζηνού, Λόγος 32, PG36, 188G.